

leraar en afdelingshoofd kindergeneeskunde was geworden en haar overtuigde van de bijzondere mogelijkheden in Rotterdam. Jannie Sanders heeft, ondanks het feit dat zij pas op 57-jarige leeftijd hoogleraar werd, een uiterst productief en succesvol leven gehad. Zij heeft leiding gegeven aan de Rotterdamse afdeling tot haar zeventigste jaar, bracht deze afdeling tot bloei, heeft het vakgebied in brede zin landelijk een plaats gegeven, was een boeiend en begenadigd docent, heeft velen opgeleid, stond aan de wieg van vier hoogleraarschappen en diverse promoties en heeft veel betekend voor individuele patiënten en hun ouders. In haar Rotterdamse jaren was zij verantwoordelijk voor de oprichting van de Rotterdamse TGV met een eigen *intensive care unit*. Haar inzet bij dit pionierswerk was zeer groot. Voor haar inzet en betekenis voor de kinder- en jeugdpsychiatrie werd zij Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw.

Als kinder- en jeugdpsychiater was Jannie Sanders vooral clinicus, een vakvrouw die als geen ander in staat was de meest weerbarstige adolescent aan het praten te krijgen of het meest teruggetrokken kind gerust te stellen. In korte tijd doorzag ze wat er aan de hand was. Ook was zij in staat om in heldere woorden complexe zaken te verduidelijken. Daar waar men in haar tijd in de psychiatrie nogal eens wollig kon zijn, kon zij onomwonden duidelijk zijn. Dat gold ook voor haar mening over uiteenlopende zaken zoals crèchebezoek voor heel jonge kinderen, anti-autoritaire opvoeding of zaken die het belang van de kinder- en jeugdpsychiatrie aangingen. Jannie Sanders was een markante vrouw.

Haar standpunten botsten nog al eens met die van 'progressievelingen' uit de jaren zeventig en tachtig van de vorige eeuw, zoals de feministe en sociologe Iteke Weeda met wie zij een tv-debat voerde over de rol van de moeder. Zij toonde moed en daadkracht als zij streed voor zaken waarin zij geloofde. Na haar emeritaat in Rotterdam heeft zij het parttime hoogleraarschap en afdelingshoofdschap in Amsterdam aanvaard en dat nog een aantal jaren succesvol gedaan.

De kinder- en jeugdpsychiatrie werd in de jaren zeventig van de vorige eeuw gedomineerd door de vooral psychoanalytisch georiënteerde psychotherapie. Het vakgebied had grotendeels de banden met de medische moederschoot doorsgesneden. Diagnostiek werd nauwelijks verricht en zo deze wel werd verricht had de diagnose nauwelijks consequenties voor de keuze van de behandeling. Jannie Sanders was psychoanalytica en hoewel zij loyaal was aan de psychoanalyse was zij ook vooral medicus, vond diagnostiek belangrijk en had oog voor de biologische componenten van psychopathologie bij kinderen en jeugdigen. Zij onderstreepte in woord en daad het belang van heraansluiting van het vak bij de medische moederdisciplines.

Zij nam het initiatief om, samen met haar Rotterdamse staf, het eerste systematische Nederlandse leerboek kinder- en jeugdpsychiatrie te schrijven. Dat leerboek bestaat, in uitgebreide en steeds herziene vorm, nog steeds. Zij stimuleerde en faciliteerde nieuwe wetenschappelijke ontwikkelingen. Zo konden enkele jonge stafleden zich in binnen- en buitenland bekwamen op diverse gebieden,